

Mál nr. 35/2005

M

og

Vátryggingafélagið X v/ bifreiðarinnar B

og

Vátryggingafélagið Y v/ bifreiðarinnar A.

Árekstur á bensínstöð Olís við Sundagarða í Reykjavík þann 11.1.2005.

Gögn.

1. Málskot móttakið 17.2.2005 ásamt greinargerð málskotsaðila og fylgigögnum.
2. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna.
3. Bréf ökumanns A, dags. 31.1.2005, ásamt ljósmyndum.
4. Bréf Y, dags. 24.2.2005 ásamt ljósmyndum.
5. Bréf X, dags. 28.2.2005, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Bifreiðinni A var ekið til norðurs eftir akleið milli bensíntanka og matsölustaðar. Matsölustaðurinn er í húsi að vestanverðu við akleiðina en bensíntankarnir að austanverðu. Er A var komin að nyrðri enda matsölustaðarins hugðist ökumaðurinn beygja til vinstri í átt að akleið sem liggur frá Sundagörðum og inn á athafnasvæði bensínstöðvarinnar. Í sömu andrá var bifreiðinni B ekið til austurs eftir akleiðinni frá Sundagörðum og beygt til hægri áleiðis til suðurs sömu akleið og A var ekið eftir. Varð þá árekstur með bifreiðunum þannig að vinstri framhorn þeirra rákust saman. Bjart var af degi, þegar áreksturinn varð, og snjór og ísing á akleiðum.

Ökumaður A kvaðst hafa ekið á hægri ferð á hægri vegarkanti og ætlað til vinstri niður brekku til að fara út af bensínstöðinni við Sundagarða. Þá hafi hann séð B koma á hraðri ferð upp brekkuna í veg fyrir sig. Hann hafi reynt að hemla, en bifreiðin runnið áfram í hálkunni og rekist á B.

Ökumaður B kvaðst hafa ekið á 5-10 km hraða á klst. og verið að beygja inn á plan bensínstöðvarinnar. Í beygjunni hafi hann séð A koma á móti. Hann hafi nauðhemlað, en sökum ísingar hafi "beygjan minnkað" og hafi B runnið örlítið vegna hálkunnar. A hafi einnig verið hemlað en vegna hálku og þyngdar bifreiðarinnar hafi það ekki dugað til.

Í málinu liggur fyrir skýrsla eins vitnis, sem ekki kveðst hafa orðið vitni að sjálfum árekstrinum, en séð staðsetningu bifreiðanna eftir áreksturinn. Segir í skýrslunni að A hafi verið ekið allt of langt til vinstri, verið öfugu megin á móti umferðinni og ekið beint á móti akstursstefnu B. Hafi A átt að vera hægra megin á planinu, þar sem nóg pláss hafi verið fyrir hana. B hafi hins vegar verið ekið eins og þarna á að gera og verið á réttum vegarhelmingi.

Álit.

Svo virðist sem áreksturinn hafi orðið um það leyti sem bifreiðunum var beygt, A til vinstri og B til hægri. Aðila greinir á um staðsetningu bifreiðanna er áreksturinn varð, en teikningar á fyrirliggjandi tjónstilkynningum, sem báðir ökumenn hafa undirritað, gefa staðsetninguna ekki skýrt til kynna. Skýrsla vitnis kveður einungis á um huglægt mat þess á aðstæðum og orsökum árekstursins. Þegar af þeirri ástæðu verður ekki unnt að byggja á skýrslu vitnisins við úrlausn málsins.

Aðstæður á vettvangi hafa verið skoðaðar af hálfu nefndarinnar. Að austanverðu meðfram húsi því, sem matsölustaðurinn er í, er sérstök akrein ætluð fyrir ökumenn er leið eiga að sölulúgu á austurhlið hússins. Er akrein þessi, sem ekin er til norðurs, sérstaklega aðgreind með hvíttri línu frá akleið þeirri sem A var ekið eftir og ökumaður B hugðist aka inn á. Sú

akleið, sem A var ekið eftir, er tiltölulega mjó þótt gert sé ráð fyrir að um hana sé ekið í báðar áttir. Sökum þess hve akleiðin er þröng er mjög erfitt um vik fyrir ökutæki að mætast í beygjunni við norðurenda hennar, þar sem áreksturinn varð, öðruvísi en leiðir ökutækjanna myndu skerast. Við þessar aðstæður bar ökumanni B, sem hafði A sér á hægri hönd, að veita A forgang, sbr. 4. mgr. 25. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Á þessu varð misbrestur og ber því ökumaður B sök á árekstrinum. Ekki verður séð að ökumaður A hafi hagað akstri sínum þannig að efni sé til að leggja á hann sök.

Niðurstaða.

Leggja ber alla sök á ökumann B.

Reykjavík, 15. mars 2005.

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.